

داروی ضد اختلال ریتم قلب

داروهای این خانواده بسیار متنوع هستند و با توجه به اینکه هر کدام اثرات گوناگونی در درمان آریتمی های قلبی دارند فقط طبق نظر پزشک متخصص تجویز می گردند و در موارد خاص استفاده می شوند. داروهایی که بطور رایج تر از بقیه مصرف می شوند عبارتند از : آمیودارون – پروکامین آمید – مگزلیتین – سوتالول و نیز داروهای کنترل ضربان قلب مثل پروپرانولول – بیزوپرولول – متوپرولول – کارودیلول و همچنین داروهایی مثل وراپامیل و دیلتیازم.

آمیودارون : از شایع ترین داروهای ضد آریتمی است. فرم رایج آن قرص ۲۰۰ میلی گرمی است. در طول مصرف باید آزمایشات تیروئیدی و معاینه چشم صورت گیرد.

مگزلیتین : اشکال رایج آن کپسول های ۱۰۰ و ۲۰۰ میلی گرمی است.

پروکائین آمید : معمولاً بصورت قرص های ۲۵۰ میلی گرمی مصرف می شود. مصرف همزمان آن با سایر داروها حتماً باید تحت نظر پزشک متخصص باشد.

سوتالول : قرص های ۴۰ و ۸۰ میلی گرمی دارد. از عوارض آن افت فشارخون و سرگیجه و کاهش ضربان قلب می باشد.

وراپامیل : قرص ۴۰ میلی گرمی دارد. در مواردی که نیاز به تنظیم و کاهش ضربان قلب باشد و بعلت عدم تحمل (بیماران آسمی) یا بروز عوارض نتوان از سایر داروهای کنترل ضربان استفاده کرد، از این دارو استفاده می شود. باید توجه داشت که مصرف آن در نارسایی قلب ممنوع است و باید توسط پزشک متخصص تجویز شود.

دیلتیازم : مانند داروی فوق و جهت درمان آریتمی ها و کنترل ضربان قلب بکار می رود. شکل معمول آن قرص ۶۰ میلی گرمی است.

برای خواندن مطالب بیشتر کتاب مسیر سلامت قلب را از کتابراه دریافت کنید